

Arrest

nr. 177 533 van 10 november 2016
in de zaken RvV X / VIII en RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Voor de zaak RvV X:
X

Voor de zaak RvV X:
X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2016 (zaak RvV X).

Gezien het verzoekschrift dat Amjad Ali TURI, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2016 (zaak RvV X).

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 25 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat F. HASOYAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij (zaak RvV X).

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij (zaak RvV X).

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft twee ontvankelijke verzoekschriften ingediend tegen de bestreden beslissing van 27 mei 2016.

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) worden de beroepen met rolnummer RvV X en RvV X van rechtswege gevoegd.

De verzoekende partij verklaart zich ter terechtzitting niet te verzetten tegen de toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 190 860 en wordt de verzoekende partij geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 191 262.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Pakistaanse nationaliteit en bent u op 1 januari 1979 geboren te Parachinar, Pakistan. U bent sjiit en behoort tot de Bangash stam. U groeide op in de wijk Hussaini Mahal (Parachinar) en ging er naar de Government High School tot de achtste klas. In 1996 begon u met werken in de bouwsector in Parachinar.

U verliet Pakistan in 2003 en startte met werken in Dubai, de Verenigde Arabische Emiraten (VAE), waar u zes jaar lang werkte in het meubelbedrijf 'Mustafa Furniture'. U verbleef in totaal ongeveer zes jaren in Dubai en keerde tijdens deze periode niet terug naar Pakistan. In 2004 wisselde u uw oude Pakistaanse identiteitskaart voor een National Identity Card for Overseas Pakistanis (NICOP). Op een bepaald ogenblik werd uw visa niet meer verlengd omwille van uw sjiitische geloofsovertuiging. Uiteindelijk keerde u in februari 2009 terug naar Pakistan. De hoofdweg in Parachinar was afgesloten waardoor u via Afghanistan diende te reizen. Na aankomst in Afghanistan stak u de grens met Pakistan in Torkham over en keerde u via deze weg terug naar Parachinar.

*Enkele maanden na uw aankomst in Pakistan, in mei 2009, huwde u met uw huidige vrouw S. Jullie hebben samen twee kinderen, een zoon R. B. (*2010) en een dochter H. R. (*2012). Ze zijn beide geboren in het Agency Head Quarter Hospital te Parachinar. Zowel uw vrouw als uw twee kinderen verblijven momenteel in Parachinar.*

Uw vader had een winkel in Parachinar City. Hij verkocht er allerhande spullen zoals cosmetica en kleding. In 2010 werd de winkel van uw vader door de Taliban in brand gestoken.

Uiteindelijk besloot u om Pakistan te verlaten wegens de verslechterde veiligheidssituatie in uw regio. Zo vreest u de Taliban omwille van uw religieuze overtuiging en etnische afkomst. In eerste instantie was u van plan om naar Qatar te reizen en vroeg u een police clearance aan voor uw visumaanvraag. Op een bepaald ogenblik vernam u van andere mensen uit uw regio dat hun visumaanvraag voor Qatar werd geannuleerd en besloot u niet naar Qatar te gaan. Vervolgens contacteerde u een smokkelaar die uw Iraans visum regelde. U verliet Pakistan op 9 mei 2015 en reisde via Afghanistan naar Iran. Nadien reisde u onder andere via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België. U kwam op 1 juli 2015 aan in België en diende op 3 juli 2015 een asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: Uw NICOP, uw huwelijksakte, een police clearance certificaat, een attest van de Anjuman-e-Hussania, briefomslagen, acht foto's, twee vaccinatiekaarten, en fotokopieën van identiteitskaarten van uw moeder, vader en vrouw.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat u niet de waarheid vertelt over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Kurram Agency te Pakistan sinds uw terugkeer uit Dubai in februari 2009. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency, noch dat u daar geboren en getogen bent. Echter, u bent er doorheen uw asielprocedure niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, van februari 2009 tot mei 2015 onafgebroken in Parachinar verbleven heeft.

Vooreerst dient het CGVS te vermelden dat u bij aanvang van het eerste gehoor dat plaatsvond bij het CGVS op 17 september 2015 plots verklaarde dat u tussen 2003 en 2009 in Dubai verbleef, en u in februari 2009 gedwongen diende terug te keren naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 1 p.2/22). Echter, tijdens het afleggen van verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft u dit verblijf in Dubai verzwegen. Zo gaf u aan dat u sinds uw geboorte tot aan uw vertrek uit Pakistan in mei 2015 steeds in Parachinar woonde (zie verklaring DVZ punt 10). Daarnaast verklaarde u dat u steeds in Parachinar werkte (zie verklaring DVZ punt 12). Als reden voor deze onjuiste verklaringen gaf u aan dat u door bepaalde mensen werd aangeraden om te liegen over uw verblijf in Dubai (zie gehoorverslag CGVS 1 p.2/22). Nochtans is iedere asielzoeker zelf verantwoordelijk voor de door hem afgelegde verklaringen. Het feit dat u zulke belangrijke informatie in verband met uw woonplaatsen en verkregen verblijfsvergunningen bewust achterhoudt, tast uw geloofwaardigheid reeds aan.

Ten tweede kan er geen geloof gehecht worden aan uw vermeende definitieve terugkeer naar Pakistan in februari 2009. U verklaarde dat u in februari 2009 gedwongen werd om terug te keren naar Pakistan, maar legde geen enkel document neer ter ondersteuning van deze gedwongen terugkeer of reis van Dubai naar Pakistan. U gevraagd naar enig document dat deze bewering kan ondersteunen, verklaarde u dat u geen enkel document kon voorleggen omdat u deze documenten niet bijhield. Ook zou u het oude paspoort waarmee u van Dubai naar Pakistan reisde, verloren hebben, een stereotiepe verklaring die u niet wist te staven (zie gehoorverslag CGVS 2 p.8/16). Hoewel er dus verschillende mogelijkheden bestaan waarmee u uw beweerde uitwijzing naar Pakistan zou kunnen aantonen, toonde u zich opvallend weinig bereid tot het voorleggen van een doorslaggevend bewijsstuk die deze bewering zou kunnen staven. Gezien uw verdere verklaringen (zie infra) kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde gedwongen (definitieve) terugkeer naar Pakistan in februari 2009.

Ten derde maakte u uw onafgebroken verblijf in Pakistan tussen 2009 en 2015 niet aannemelijk. Hoewel u tijdens de gehoren die plaatsvonden bij het CGVS meermaals werd gewezen op het belang van documenten die uw onafgebroken verblijf kunnen aantonen, legde u slechts enkele (niet overtuigende) documenten neer waarover het CGVS het volgende dient op te merken. Betreffende de foto's van uw kinderen en de fotokopieën van identiteitskaarten van familieleden, zijn dit geen documenten die uw verblijf in Pakistan kunnen aantonen daar het louter documenten zijn van uw familieleden. Hetzelfde geldt voor de vaccinatiekaarten van uw kinderen die u voorlegde. Hierbij dient

het CGVS op te merken dat dit geen documenten betreffen die een uitsluitend bewijs vormen van uw familiale situatie gezien deze documenten niet werden uitgegeven door een officiële bevoegde instantie zoals de National Database & Registration Authority (NADRA) office. U verklaart dat u vader bent van twee kinderen die geboren zijn in 2010 en 2012 te Pakistan, maar was niet in staat deze bewering met enig officieel document te ondersteunen. Nochtans gaf u tijdens het tweede gehoor dat plaatsvond bij het CGVS op 16 december 2015 aan dat u de geboorteakten van uw kinderen zou proberen te verzamelen (zie gehoorverslag CGVS 2 p.14/16). Hoewel u, indien u waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, over de mogelijkheid beschikt om verschillende documenten zoals een Child Registration Certificate en een Family Registration Certificate op te vragen bij de NADRA office waarmee u op éénvoudige wijze uw beweringen zou kunnen staven, heeft het CGVS tot op heden niets ontvangen. Hierbij dient het CGVS toe te voegen dat indien uw kinderen geboren zijn in Kurram Agency, Pakistan in 2010 en 2012 zoals u beweert, dit geenszins een bewijs vormt van uw beweerde langdurig verblijf in Kurram Agency, Pakistan. Zo kan dit, net zoals uw huwelijk in mei 2009 waarvan u een huwelijksakte voorlegt, enkel om een momentopname gaan maar toont dit uw onafgebroken verblijf in Pakistan tussen 2009 en 2015 niet aan. Verder voegde u uiteindelijk, na het tweede gehoor bij het CGVS, enkele foto's toe. Echter, van geen enkel van de voorgelegde foto's kan duidelijk worden vastgesteld waar en wanneer deze foto's precies zijn genomen. Aldus kunnen ze weinig staven, tenzij uw aanwezigheid op een bepaald ogenblik in een regio die mogelijks Kurram Agency zou kunnen zijn, maar die eigenlijk ook eender waar genomen kunnen zijn. In elk geval geven ze niet weer in welke hoedanigheid u aldaar aanwezig was, evenmin wijzen ze op een permanent verblijf daar. Daarenboven dient het CGVS op te merken dat gezien u op meerdere foto's steeds dezelfde kleding draagt, deze foto's hoogstwaarschijnlijk slechts op twee verschillende ogenblikken werden genomen. Ook de andere twee documenten die door u werden voorgelegd, zijnde een character certificate en een attest van de Anjuman-e-Hussania, konden het CGVS niet overtuigen. Zo werd het attest van de Anjumane- Hussani opgesteld na uw aankomst in België, specifiek voor uw asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 1 p.11/22), hetgeen ook blijkt uit het gesolliciteerd karakter er van, waardoor de bewijswaarde zeer relatief is. Ook het voorgelegde police clearance certificaat is geen overtuigend element van uw onafgebroken verblijf in Kurram Agency. Gezien u slechts documenten van enkele momentopnames uit uw leven in Pakistan kan voorleggen, maar geen documenten (zoals bankuittreksels, werkcontracten of bepaalde certificaten) kon neerleggen ter staving van uw onafgebroken verblijf in Parachinar tussen 2009 en 2015, geven de verklaringen die u aflegde betreffende uw verblijf in Parachinar en gebeurtenissen gedurende deze periode slechts een ingestudeerde indruk.

Ten vierde beweerde u dat u Pakistan in mei 2015 definitief heeft verlaten, maar legde u geen enkel stuk neer dat uw vertrek uit Pakistan in mei 2015, alsook uw hieraan verbonden reis tot België, kon aantonen. U verklaarde dat u Pakistan heeft verlaten met uw eigen paspoort dat voorzien was van een Iraans visum, maar was u niet in staat om dit document voor te leggen, en beweerde stereotiep dat u dit identiteitsdocument aan de smokkelaar overhandigde. Ook verklaarde u dat u niet over een fotokopie van het paspoort beschikt (zie gehoorverslag CGVS 1 p.6/22 en gehoorverslag CGVS 2 p.13/16). Echter, dat u zulk belangrijk document aan de smokkelaar overhandigde komt niet geloofwaardig over. U gevraagd waarom u geen fotokopie van uw paspoort hebt, verklaart u dat u hier niet aan gedacht heeft en u niet wist dat het zo belangrijk was. U voegde eraan toe dat u het paspoort anders niet zou afgegeven hebben (zie gehoorverslag CGVS 2 p.13/16). Ook deze verklaring komt niet geloofwaardig over. Van iemand die beweert jarenlang in Dubai te hebben verbleven, kan er immers verwacht worden dat hij het belang van zulke documenten kent. Daarnaast verklaarde u dat u Pakistan in mei 2015 met een paspoort verliet dat u reeds in Dubai had aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS 1 p.6/22). Gezien u beweert Dubai te hebben verlaten in februari 2009, betekent dit dat het paspoort waarmee u Pakistan verlaten zou hebben in mei 2015, minstens zes jaar oud is. Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en welke werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat een Pakistaans paspoort een geldigheidsduur heeft van vijf jaren. Bijgevolg stemmen uw verklaringen niet overeen met deze informatie, wat erop wijst dat u onjuiste verklaringen aflegt. Het CGVS vermoedt dan ook dat u dit paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om de gegevens die vervat zijn in het paspoort, zoals uw recente verblijfplaatsen, reisweg en verkregen visa, te verhullen. Het achterhouden van uw paspoort en afleggen van ongeloofwaardige verklaringen omtrent dit belangrijk document, tast uw geloofwaardigheid dan ook verder aan. Ook uw verdere verklaringen konden uw beweerde vertrek uit Pakistan in mei 2015 niet aantonen. Zo liet u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) optekenen dat u Pakistan heeft verlaten op 8 mei 2015 en u een Iraans visum aanvroeg op 10 mei 2015 (zie verklaring DVZ punt 26 en 32). Echter, tijdens het gehoor dat plaatsvond bij het CGVS op 16 december 2015, verklaarde u dat u op 3, 4 of 5 mei 2015 een visumaanvraag voor Iran indiende. U gewezen op deze tegenstrijdige verklaring, beweerde u dat u dit niet eerder verklaarde (zie

gehoorverslag CGVS 2 p.12/16), wat een loze verklaring is waar het CGVS geen geloof aan kan hechten. Verder legde u geen enkel bewijs van deze visumaanvraag neer.

Tenslotte dient het CGVS op te merken dat u ter ondersteuning van uw identiteit een National Identity Card for Overseas Pakistanis (NICOP) voorlegde die in november 2005 werd uitgegeven en geldig is tot november 2015. Op deze NICOP, die in het Engels is opgesteld, staat vermeld dat uw land van verblijf (nog steeds) de Verenigde Arabische Emiraten is. Gezien u beweert dat u sinds 2009 terugkeerde naar Pakistan, is het eigenaardig dat u gedurende de hierop volgende zes jaren deze NICOP niet inwisselde voor een Pakistaanse National Identity Card (NIC). U gevraagd waarom u deze niet inwisselde, gaf u aan dat het nog steeds nuttig was om over deze NICOP te beschikken (zie gehoorverslag CGVS 1 p.5/22). Echter, gezien u beweert niet meer naar het buitenland te hebben gereisd is het eigenaardig dat u niet om uw NICOP in te wisselen en bijgevolg verkoos om over een Engelstalig identiteitsdocument te beschikken in een omgeving waar voornamelijk Pashtou en Urdu wordt gesproken.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Kurram Agency gelegen in Fata. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kurram Agency kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde onafgebroken verblijf in Kurram Agency van februari 2009 tot mei 2015, kan er evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat u Pakistan in mei 2015 diende te verlaten. U beroept zich immers op de algemene situatie in Parachinar en verwijst naar de aanwezigheid van de Taliban in de regio waar u geboren bent. Zo hield u aan dat u niet meer naar buiten kon door de Taliban (zie gehoorverslag CGVS 1 p.15/22). Naast uw bewering dat uw vader zijn winkel in 2010 vernield werd door de Taliban, hield u aan dat u geen persoonlijke problemen hebt gekend in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 1 p.7;17;21/22). Verder hield u aan dat u geen persoonlijke problemen met de Taliban heeft ondervonden (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Ook staan er geen verwijzingen naar individuele problemen die u zou hebben ondervonden in Pakistan vermeld in de voorgelegde attest van de Anjuman-e-Hussania.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon

onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS 2 p.5-7;9/16. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoekspllicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen .

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 tot en met 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 51/4, §3, van de vreemdelingenwet, van de artikelen 52, §2, 57/6, tweede lid, en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van redelijkheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een eerste onderdeel verwijst verzoeker naar de algemene situatie in zijn streek van herkomst, Parachinar.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat zijn verklaringen omtrent het verzwijgen van zijn verblijf in Dubai niet van aard zijn de kern van zijn asielrelaas te ontkrachten.

In een derde onderdeel betwist verzoeker dat de tegenstrijdigheden in zijn relaas determinerend zijn, eveneens betoogt hij dat de beoordeling van de situatie steunt op achterhaalde bronnen.

3.2. Beoordeling

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht

van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3. Over de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing weigert de vluchtelingenstatus op grond van de vaststelling dat verzoeker niet de waarheid vertelt over de plaatsen waar hij voor zijn komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde ononderbroken verblijf in Kurram Agency (Pakistan) sinds zijn terugkeer uit Dubai in februari 2009. Het bepalen van verzoekers eerdere en meest recente verblijfplaatsen is nochtans van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Wanneer doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt ook niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Het Commissariaat-generaal betwist niet dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is uit Kurram Agency, noch dat hij daar geboren en getogen is. Er wordt echter niet geloofd dat hij van februari 2009 tot mei 2015 onafgebroken in Parachinar verbleven heeft. Deze beoordeling steunt op de volgende vaststellingen:

(i) Bij aanvang van het eerste gehoor bij het CGVS op 17 september 2015 verklaarde verzoeker dat hij tussen 2003 en 2009 in Dubai verbleef en in februari 2009 gedwongen diende terug te keren naar Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 2/22). Bij de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft hij dit verblijf in Dubai verzwegen. Daar verklaarde hij dat hij sinds zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Pakistan in mei 2015 steeds in Parachinar woonde (zie verklaring DVZ punt 10) en werkte (zie verklaring DVZ punt 12). Hij verklaarde dat hem werd aangeraden om te liegen over zijn verblijf in Dubai (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 2/22). Iedere asielzoeker is echter zelf verantwoordelijk voor de door hem

afgelegde verklaringen. Het feit dat verzoeker belangrijke informatie in verband met zijn woonplaatsen en verkregen verblijfsvergunningen bewust achterhoudt, tast zijn geloofwaardigheid reeds aan.

Verzoeker voert thans aan dat hij zijn verblijf in Dubai niettemin spontaan heeft gemeld. De Raad merkt op dat dit slechts een eerste overweging betreft die een negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot de oprechtheid van verzoekers verklaringen. Het motief dient echter te worden gelezen in samenhang met de andere motieven van de bestreden beslissing.

(ii) Er wordt geen geloof gehecht aan verzoekers definitieve terugkeer naar Pakistan in februari 2009. Hij verklaarde dat hij in februari 2009 gedwongen werd terug te keren naar Pakistan, maar legde geen enkel document neer ter ondersteuning van deze gedwongen terugkeer of reis van Dubai naar Pakistan. Verzoeker verklaart dat hij hier geen documenten van bij hield. Ook zou hij het oude paspoort waarmee hij van Dubai naar Pakistan reisde, verloren hebben, hetgeen hij niet weet te staven (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 8/16). Hoewel er verschillende mogelijkheden bestaan om de beweerde uitwijzing naar Pakistan aan te tonen, toonde verzoeker zich opvallend weinig bereid tot het voorleggen van een doorslaggevend bewijsstuk die deze bewering zou kunnen staven. Gezien zijn verdere verklaringen kan er geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde gedwongen (definitieve) terugkeer naar Pakistan in februari 2009.

Verzoeker betoogt dat het uiterst zwaarwegend is om van hem te eisen dat hij documenten uit 2009 alsnog zou dienen voor te leggen. Verzoeker beperkt zich hier evenwel slechts tot een loutere bewering en het in algemene termen tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissing. De Raad acht het motief dat verzoeker op geen enkele wijze zijn terugkeer van Dubai naar Pakistan kan staven wel degelijk relevant. Ook hier gaat het om een motief dat dient samen te worden gelezen met de overige motieven van de bestreden beslissing. Waar verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing getwijfeld wordt dat hij afkomstig is uit Kurram Agency, gaat de verzoekende partij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing; de bestreden beslissing stelt immers enkel dat verzoekers oorspronkelijke afkomst uit Kurram Agency niet wordt betwijfeld, doch dat hij niet aannemelijk maakt dat hij daar in de jaren voorafgaand aan zijn vlucht naar België verbleef.

(iii) Verzoeker maakt ook zijn onafgebroken verblijf in Pakistan tussen 2009 en 2015 niet aannemelijk. Hoewel hij tijdens de interviews op het CGVS meermaals werd gewezen op het belang van documenten die zijn onafgebroken verblijf kunnen aantonen, legde hij slechts enkele (niet overtuigende) documenten neer. De foto's van zijn kinderen en de fotokopieën van identiteitskaarten van familieleden, zijn geen documenten die het verblijf in Pakistan kunnen aantonen aangezien het louter documenten zijn van zijn familieleden. Hetzelfde geldt voor de vaccinatiekaarten van zijn kinderen. Deze documenten werden ook niet uitgegeven door een officiële bevoegde instantie zoals de *National Database & Registration Authority* (NADRA) office. Verzoeker verklaart dat hij vader is van twee kinderen, geboren in 2010 en 2012 te Pakistan, maar was niet in staat deze bewering met enig officieel document te ondersteunen. Nochtans verklaarde hij tijdens het tweede gehoor van 16 december 2015 dat hij de geboorteakten van zijn kinderen zou proberen te verzamelen (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 14/16). Hoewel verzoeker, indien zijn verklaringen waar zijn, de mogelijkheid heeft om verschillende documenten zoals een *Child Registration Certificate* en een *Family Registration Certificate* op te vragen bij de NADRA office waarmee hij op eenvoudige wijze zijn beweringen zou kunnen staven, heeft het CGVS tot op heden niets ontvangen. Indien zijn kinderen geboren zijn in Kurram Agency, Pakistan, in 2010 en 2012, zoals hij beweert, is dit nog geen bewijs van het beweerde langdurig verblijf in Kurram Agency, Pakistan. Dit kan, net als zijn huwelijk in mei 2009, waarvan hij een huwelijksakte voorlegt, enkel om een momentopname gaan maar toont het onafgebroken verblijf in Pakistan tussen 2009 en 2015 niet aan. Verder voegde verzoeker uiteindelijk, na het tweede gehoor bij het CGVS, enkele foto's toe. Van geen van de voorgelegde foto's kan duidelijk worden vastgesteld waar en wanneer deze foto's precies zijn genomen. Ze geven ook niet weer in welke hoedanigheid verzoeker daar was, evenmin wijzen ze op een permanent verblijf daar. Bovendien blijkt dat verzoeker op meerdere foto's steeds dezelfde kleding draagt, zodat deze foto's hoogstwaarschijnlijk slechts op twee verschillende ogenblikken werden genomen. Ook de andere twee documenten die door hem werden voorgelegd, zijnde een *character certificate* en een attest van de Anjuman-e-Hussania, konden het CGVS niet overtuigen. Zo werd het attest van de Anjuman-e-Hussania opgesteld na zijn aankomst in België, specifiek voor zijn asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 11/22), hetgeen ook blijkt uit het gesolliciteerd karakter er van, waardoor de bewijswaarde zeer relatief is. Ook het voorgelegde *police clearance* certificaat is geen overtuigend element van zijn onafgebroken verblijf in Kurram Agency. Gezien verzoeker slechts documenten van enkele momentopnames uit het leven in Pakistan kan voorleggen, maar geen documenten (zoals bankuittreksels, werkcontracten of bepaalde certificaten) kon

neerleggen ter staving van zijn onafgebroken verblijf in Parachinar tussen 2009 en 2015, geven de verklaringen die hij aflegde betreffende zijn verblijf in Parachinar en gebeurtenissen gedurende deze periode slechts een ingestudeerde indruk.

Verzoeker betoogt dat, aangezien hij verwijderd werd uit Dubai, het vanzelfsprekend is dat hij naar de plaats terugkeerde waar hij tevoren verbleef. Vooreerst gaat verzoeker daarmee voorbij aan het feit dat hij zijn gedwongen verwijdering uit Dubai geenszins aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker verwijst naar zijn huwelijksakte, doch weerlegt daarmee niet het motief dat dit enkel om een momentopname kan gaan en het onafgebroken verblijf in Pakistan tussen 2009 en 2015 niet aantoon. Waar verzoeker aanvoert dat de identiteit wordt bewezen aan de hand van een geboorteakte, toont hij daarmee niet aan dat hij van zichzelf of van zijn familieleden een geboorteakte heeft neergelegd. Ook kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet concretiseert welke mogelijkheden hij had om bewijskrachtige documenten neer te leggen; de bestreden beslissing motiveert duidelijk dat verzoeker zich kan wenden tot het NADRA kantoor met het oog op het bekomen van officiële documenten. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing ook verwezen naar andere documenten, zoals bankuittreksels, werkcontracten of bepaalde certificaten, die verzoekers verblijf in Parachinar kunnen aantonen. De Raad merkt dienaangaande op dat verzoeker ook in het kader van het huidige beroep nalaat enig bewijskrachtig stuk neer te leggen met betrekking tot het voorgehouden verblijf in Parachinar.

(iv) Verzoeker beweerde dat hij Pakistan in mei 2015 definitief heeft verlaten, maar legde geen enkel stuk neer dat zijn vertrek uit Pakistan in mei 2015 en de hiermee verbonden reis tot België, kon aantonen. Hij verklaarde Pakistan te hebben verlaten met zijn eigen paspoort dat voorzien was van een Iraans visum, maar was niet in staat om dit document voor te leggen, en beweerde stereotiep dat hij dit identiteitsdocument aan de smokkelaar overhandigde. Ook verklaarde verzoeker dat hij niet over een fotokopie van het paspoort beschikt (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 6/22 en gehoorverslag CGVS 2 p. 13/16). Echter, dat hij zulk belangrijk document aan de smokkelaar overhandigde komt niet geloofwaardig over. Gevraagd waarom hij geen fotokopie van zijn paspoort heeft, verklaart hij dat hij hier niet aan gedacht heeft en niet wist dat het zo belangrijk was. Hij voegde eraan toe dat hij het paspoort anders niet zou afgegeven hebben (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 13/16). Ook deze verklaring komt niet geloofwaardig over. Van iemand die beweert jarenlang in Dubai te hebben verbleven, kan er immers verwacht worden dat hij het belang van zulke documenten kent. Daarnaast verklaarde verzoeker dat hij Pakistan in mei 2015 met een paspoort verliet dat hij reeds in Dubai had aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 6/22). Gezien hij beweert Dubai te hebben verlaten in februari 2009, betekent dit dat het paspoort waarmee hij Pakistan verlaten zou hebben in mei 2015, minstens zes jaar oud is. Nochtans blijkt uit informatie, waarover het CGVS beschikt en welke werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat een Pakistaans paspoort een geldigheidsduur heeft van vijf jaren. Verzoekers verklaringen stemmen dan ook niet overeen met deze informatie, wat erop wijst dat hij onjuiste verklaringen aflegt. Er wordt dan ook vermoed dat verzoeker dit paspoort achterhoudt voor de Belgische autoriteiten om de gegevens die vervat zijn in het paspoort, zoals zijn recente verblijfplaatsen, reisweg en verkregen visa, te verhullen. Het achterhouden van zijn paspoort en afleggen van ongeloofwaardige verklaringen omtrent dit belangrijk document, tast verzoekers geloofwaardigheid dan ook verder aan. Verzoeker verklaarde voor de DVZ verder dat hij Pakistan heeft verlaten op 8 mei 2015 en een Iraans visum aanvraag op 10 mei 2015 (zie verklaring DVZ punt 26 en 32). Tijdens het gehoor, dat plaatsvond bij het CGVS op 16 december 2015, verklaarde hij dat hij op 3, 4 of 5 mei 2015 een visumaanvraag voor Iran indiende. Gewezen op deze tegenstrijdige verklaring, ontkende hij dan weer zulks te hebben verklaard (zie gehoorverslag CGVS 2 p. 12/16). Verder legde hij geen enkel bewijs van deze visumaanvraag neer.

Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist.

(v) Ter ondersteuning van zijn identiteit legde verzoeker een *National Identity Card for Overseas Pakistanis* (NICOP) voor die in november 2005 werd uitgegeven en geldig is tot november 2015. Op deze NICOP, die in het Engels is opgesteld, staat vermeld dat verzoekers land van verblijf (nog steeds) de Verenigde Arabische Emiraten is. Gezien verzoeker beweert dat hij sinds 2009 terugkeerde naar Pakistan, is het eigenaardig dat verzoeker gedurende de hierop volgende zes jaren deze NICOP niet inwisselde voor een Pakistaanse *National Identity Card* (NIC). Gevraagd waarom hij deze niet inwisselde, gaf verzoeker aan dat het nog steeds nuttig was om over deze NICOP te beschikken (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 5/22). Verzoeker verklaart echter niet meer naar het buitenland te hebben gereisd, zodat het eigenaardig is dat hij naliet om de NICOP in te wisselen en bijgevolg verkoos om over

een Engelstalig identiteitsdocument te beschikken in een omgeving waar voornamelijk Pashtou en Urdu wordt gesproken.

Ook deze motieven worden niet betwist.

Op basis van deze vaststellingen wordt besloten dat verzoeker niet aannemelijk maakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Kurram Agency, gelegen in Fata. Omwille van de ongeloofwaardigheid van het beweerde verblijf in Kurram Agency van februari 2009 tot mei 2015, wordt evenmin geloof gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, noch aan de bewering dat verzoeker Pakistan in mei 2015 diende te verlaten. Verzoeker beroept zich immers op de algemene situatie in Parachinar en verwijst naar de aanwezigheid van de Taliban in de regio waar hij geboren is. Zo verklaarde hij dat hij niet meer naar buiten kon door de Taliban (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 15/22). Naast de bewering dat de winkel van zijn vader in 2010 vernield werd door de Taliban, verklaarde hij verder geen persoonlijke problemen te hebben gekend in Pakistan (zie gehoorverslag CGVS 1 p. 7; 17; 21/22), noch met de Taliban (zie vragenlijst CGVS vraag 5). Verzoeker zou ook geen individuele problemen hebben ondervonden in Pakistan, vermeld in het voorgelegde attest van de Anjuman-e-Hussania.

Verzoeker verklaart weliswaar dat zijn aanvraag niet afdoende werd onderzocht, doch weerlegt geen enkele van hogerstaande motieven. Waar hij nog aanvoert dat zijn verhaal vrij van fundamentele tegenstrijdigheden is, gaat hij er volledig aan voorbij dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt recent afkomstig te zijn uit Kurram Agency, hetgeen ook de geloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven meteen aantast. Verzoeker beperkt zich tot het relativeren en minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing, zonder deze evenwel te weerleggen en te herhalen dat de weerhouden tegenstrijdigheden niet fundamenteel zijn. Daarmee gaat verzoeker eraan voorbij dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is aan de hand van tegenstrijdigheden in zijn relaas.

Ter terechtzitting legt verzoeker nog een rijbewijs neer van de Verenigde Arabische Emiraten, geldig van 2005-2015. De Raad merkt op dat dit stuk inderdaad verzoekers verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten vanaf 2005 kan aantonen, doch op geen enkele wijze afbreuk doet aan het determinerend motief in de bestreden beslissing, met name dat verzoekers terugkeer naar Pakistan en, belangrijker, zijn onafgebroken verblijf in Kurram Agency van 2009-2015 geenszins aannemelijk maakt. Verzoekers algemene beschouwingen met betrekking tot de bewijslast doet aan deze motivering geen enkele afbreuk.

Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker zijn afkomst en verblijf in Kurram Agency niet aannemelijk heeft gemaakt, hetgeen impliceert dat ook zijn asielmotieven niet aannemelijk zijn. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing steun vinden in het administratief dossier en draagkrachtig zijn. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet. De vluchtelingenstatus dient dan ook te worden geweigerd.

3.4. De subsidiaire beschermingsstatus

Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten niet volstaan. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn recente afkomst uit zijn beweerde regio van afkomst niet aannemelijk maakt. Verzoeker maakt hierdoor zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk.

Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoekers (recente) verblijfplaatsen en leefsituatie de laatste jaren, is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van oordeel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer RvV X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT